

Pf 2006

Vše nejlepší do Nového Roku Vám všem přejeme z Victorie.

Celou kopu vydařených vandrů, slunko nad hlavou na každém z nich a hlavně pevné zdraví.

Redakce STOPY

Průzkum Teslinu před vandrem

Asi tak 14 dní před plánovaným vandrem jsme se dohodli s Fredem, že se pojedeme podívat na Teslin River a pokusíme se najít pár míst na kempování – speciálně jedno velké na první velký společný oheň, kde by se všichni vešli a kde by se mohl udělat pěkný a velký táborák.

Dohodli jsme se na pondělím ránu, že vyjedeme asi v 6 s mou lodí, protože na ní mám silnější motor a tak že to bez problémů zvládnem, aspoň 100 km po proudu dolů a i zpátky proti proudu, za jeden den. Plánovali jsme, že pojedeme až na Boswell River a místo co najdeme, dobře označíme.

Ráno v 5 jsem se probudil a lilo jako z konve, jako by jsme ani nebyli na Yukonu... Zavola jsem Fredovi a řekl mu kategoricky, že nikam v tomhle nejezu ať počkáme do zítřka a to pojedeme za každou cenu, protože pak už nemám víc času. Fred souhlasil a v úterý ráno kolem 6 jsem už byl u něj, naložil jeho a ještě náhradní kanystry s benzínem, abychom měli dost a frčeli jsme do Johnsons Crossing, odkud jsme chtěli vyjet.

Počasí nám přálo, udělalo se jako na objednávku hezky a my se docela těšili na výlet. Měli jsme sebou spacáky, stan a nějaký jídlo, kdyby se náhodou něco stalo a my se nedostali zpět. Já měl i GPS, abych mohl měřit vzdálenosti.

Asi za hodinu a půl jsme dojeli pod most na Johnsons Crossing a zacouvali na začátek rampy. Odvázali jsme loď a naložili do ní všechny věci.

Fred si vylezl na korbu, dostal do ruky dvě lana, aby přidržel a přitáhl loď ke břehu. Pomalu jsem couval po betonové rampě, až jsem se dostal do vody a říkám Fredovi, že teď stoupnu na brzdu – cukne to a loď je tam jako vždycky....

Dívám se zadním zrcátkem, sleduju to a šlápl jsem na brzdu, loď sklouzla z traileru a já najednou vidím, jak Fred praštil s lanama o zem a od pusy mu letí samý křížky a pomlčky.... Fred nadával jako sviňa a loď plula sama v řece. První lano bylo přivázáno k lodi, ale druhé nebylo přivázané k prvnímu a Fred byl překvapený jako já a nadával. Loď se vzdalovala.

Popojel jsem kus nahoru, zabrzdil, vyskočil ven z traku a díval se na mou hezkou loď a málem jí zamával... Fred říkal něco o "kurvách", ale do smíchu nám nebylo. Řeka putuje do divočiny a k dalšímu mostu je 400 km.

Začal jsem ze sebe strhávat šaty a boty, že tam skočím a poplavu za ní a snad ji i chytím a dotáhnu zpátky. Fred mezitím odběhl někam bokem, myslel jsem, že běží zpátky do Whitehorse, ale neměl jsem moc času přemýšlet... Loď se pomalu vzdalovala od břehu. Ještě že tam nebyl moc velký proud.

Šaty dolů a sundal jsem i spodky. Nikdo nebyl kolem a proč si máčet oděv. Vlezl jsem do vody po kolena, nahý jak mě Bůh stvořil a chystal jsem se skočit, když jsem uslyšel zleva nějaké zvuky spojené s nadáváním. Fred tam našel starou hliníkovou loď (car top) i s pádlem a táhnul jí k vodě. Naštěstí nebyla přivázaná a tak se mu to povedlo. Sledoval jsem Freda, odrážel se zezadu a vždy když zapádloval, loď se otočila a on zapádloval na druhé straně a loď se zase otočila zpět. Tak se tam vesele točil jako vítr v bedně a nejel nikam.

Zaslechl jsem nějaké hlasy jak křičí a jelikož kolem nás nikdo nebyl, šlo to ze zhora. Nahoře na mostě byla nějaká banda lidí, kteří opravovali něco na zábradlí, o kterých jsme předtím nevěděli.... Teď samozřejmě všeho nechali. Naskytla se jim podivná, za kterou by asi zaplatili hodně peněz. Dva běloši dole, jeden běhá po břehu nahatý, druhý se točí v loďce a Zodiak na řece pomalu odplouvá směrem na Dawson... Slyšel jsem nějaké velice dobře míněné rady, ale nezvedal jsem hlavu, aby mě náhodou nepoznali.

Fred ale brzo přišel jak na to, přešel si do špičky a už to pracovalo. Dojel k lodi, chytil přivázané lano a pak už to šlo dobře zpátky ke břehu.

Já se rozhodl, že v zájmu obecního nepohoršení se raději obléknu. Přivázali jsme loď ke břehu, dali zpátky malý "car top" a pokud se pamatuju, tak jsme se začali konečně hrozně smát.. Ti nahoře na nás pořád řvali.

Skočili jsme do lodě a odplouvali po proudu dolů. Trip byl dobrý, našli jsme docela pěkné místo ještě před Boswell River, které bylo

o moc lepší než původně plánovaný Boswell. Označili jsme to barevnými fábročky, aby to všichni poznali. Zaměřil jsem, kde to přesně je a jeli jsme pak zpátky nahoru.

Cesta zpět byla dobrá, až na nečekané střetnutí naší vrtule s kamenným dnem, ale to je už další story.

Dojeli jsme zpátky do Johnsons Crossing asi po jedné hodině v noci, naložili loď a vesele a bez problémů dojeli domů. Počasí nám přálo a Fred říkal, že dá přes Aleše všem vědět, co jsme našli a že je všechno OK. Zmiňoval se, že bych tu story měl říct u táboráku, ale nějak to nevyšlo a tak ji tady máte všichni písemně. A banda Indiánů na mostě si o tom bude hodně dlouho u večerních ohňů vyprávět..

Mike. (Whitehorse)

Zprávy od Brna nám poslal Dundy

Výroční oheň Netopýrů a Vlků ve sv. Kateřině u Blanska

Dne 27.8.2005 vzplál výroční oheň u příležitosti 64. výročí založení T.O.Netopýr a 28. výročí T.O.Vlci Brno.

Slavnostní šestihraná hranice byla zapálena ve 20.00 hod. kamarády Pepou a Edou z Feet boys, Tonyem a Fredem z festivalů v Horním Jelení. Tony byl po zapálení přijat jako nový člen do T.O.Netopýr. Vlajku hrál Lentilka a Jindra z Netopýrů a šerif Zlaté růže Grizzli.

Mezi slavnostními řečmi obou šerifů Lišáka a Dundyho promluvil zakládající člen Netopýrů osmdesátiletý kamarád Ráďa a svoji řeč zakončil krásnou básničkou.

Večerní soutěže byly 4 a to zpěv jednotlivců, dvojic, osad a veselé vyprávění. Klání bylo dlouhé, avšak důstojné a zúčastnilo se ho mnoho vystupujících. Porota byla divčí ve složení Jarka z Netopýrů, Jarka z Luhy, Majka z Horizontů a Staňka z Vlků. Po skončení soutěží a předání cen rozdávaly cancátka Jarka a Jitka, společně se šerify obou osad.

O několik hodin dříve a to ve 14.30 začaly odpolední soutěže a to hod podkovou, hod pírkem, dvojboj, padesátíky, babinec a silácká soutěž. Celkem bylo předáno 32 cen.

Kolem 18. hodiny proběhlo přepadení potlachoviště kamarády z T.O. Černý mustang z Vyškova převlečených v dobových uniformách z dob bitvy tří císařů u Slavkova. Výstřelů padalo mnoho a poté došlo i na šavle a bodáky. Dokonce byly přítomny na ošetřování případných zraněných i markytánky Marta od Georga a Míla od Cancara. I ony byly v dobových kostýmech a moc jim to slušelo. Přepadení řídil velitel gospodin praporčík kamarád Macek. Bylo to velmi krásné zpestření doby před slavnostním zapálením. Velký dík za to patří i šerifovi Mustangů Georgovi, jeho zástupci Cancarovi, Pindřovi, Barymu, Hanibalovi, Merlinovi a dalším.

V pátek, v předvečer ohně, slavil svoje padesátiny HUP z Vlků a dále osmadvacetiny Tony. K jídlu byl podáván výborný segedínský guláš / dílo Pepi maršála Netopýrů a jeho ženy Alice, dcery Alice a vnučky Alice /. Následující den se vytáhli výborným bramborovým gulášem. Oslavu rozjeli Jindra z Netopýrů a Škrť z Jarního kurýra za pomoci kamarádů z osady Biely netopier z Bratislavy a refrén Rikatádo jak tornádo se hrál alespoň 20 x a to tak, že pěkně nahlas. Určitě byl slyšet i na zřícenině nedalekého Nového hradu...

Celkově na stožáru vlálo 18 vlajek různých tramských osad a spolků jako např.: Drakota, Náhoda, Tornádo, Brněnský kurýr, Černá axa, Poslové jara Wintrák, Zlatá růže, Tokaeh, Trapeři, Biely netopier, Horizont, Old boys, Toulavá srdce, Zbloudilí samorosti, Vlci a Netopýr. Podávalo se velmi dobré pivo Polička, kterého se vypilo 14 sudů.

Závěrem bych chtěl poděkovat převážně většině kamarádů a kamarádek za hojnou účast (186 přítomných) a za perfektní atmosféru při soutěžích. (O dvou lidech se zmiňovat nebudu, ty příště nepozveme, oni ví o koho se jedná). Rovněž zvážíme zvaní lidí se psy. / A to podotýkám, že proti psům nic nemáme /.

I přes některé shora uvedené nedostatky si myslím, že se akce povedla a že se sejdeme při podobné, nějaký následující rok. Ahoj a zdar jak sviňa.

Dundy šerif T.O.Vlci, www.vlcibrno.wz.cz

Ahoj,

E-mail poslal Davy z Košic.

Mozno by si mohol dat do Stopy kratky odkaz, ze to CD Svitanie od kosickej kapely MONTANA ([vitaz viacerych festivalov v minulosti](http://www.montana.sk)), ktore som Ti raz poslal a vraj sa pacilo, sa da cele vypocut na internete na adrese: www.montana.sk - pod odkazom Diskografia.

Z Pad'ourových zapomínek : Jak se někdy vzdalují kamarádi ?

„Kobýylka mááláá kováát se néedáá, kováári nééechcéé stáát, pótvrá...“, lhala na baterijním buzerplacu příšerně řvoucí grupa pochodujících nešťastníků, šaškujících v rámci pořadové přípravy pod okny velitele baterie. „Souhu ndprčíku, dólte,ch se zařadil.“ „Zarad'te sa.....a čo ten gombík, vojáku, kurva, neserte ma!“

Z absurdity vojenské mluvy, dokonale vystižené pány Švandrlíkem i Škvoreckým v jejich nesmrtelných dílech, jsem dodnes nepochopil za koho jsem se měl zařadit, když jsme byli v kanceláři velitele roty pouze my dva, já žmoulal čepici u dveří, zatímco on seděl za stolem.

„Ták dovolenka hej? A prečo do Prešova, veď ste Pražak,“ projevil bdělost zástupce velitele pro věci politické. „Mám tam děvče, souhu ndprčíku.“ „Cigánite, robíte zo mňa kokota, či čo?“ „To bych si souhu ndprčíku nedov...“ „Netárajte, keď ste neni tiazaný, mate šťastie, že viete tak pekne zatrubit' Čerešňové kvety, ináč byste išel do riti, nie do Prešova!“ Zasmál se svému výroku a familierně dodal „a choď už do do frasa, švejkl jeden!“

„Cigánil“ jsem, neboť s absurditou vojenských řádů se dalo i velice dobře vyčůrávat. K sedmi dnům (nárok dovolené řadového vojáka) byly ještě „plus tři na cestu“ v případě, že sloužil nějakou stovku kilometrů od cíle dovolené. Navíc byla doprava hrazena erárem. Přece nejsem magor! Kdy zase budu absolvovat takovou dálku zadarmo a ještě s delší dovolenou? Oštemplovat propustku vojenskou správou v místě dovolenky už bylo pouhým detailem.

S Malým Zděndou jsme se totiž na posledním předvojnovém vandru dohodli, že si jako vojáci někdy zkusíme „zeleně čundr“ a výše popsané činění bylo součástí jeho přípravy. Díky okolnostem a řeckně - náhodám, jsme oba narukovali za humna metropole, on kus od Kbel, já za Hostivař. Lepší umístění, než téměř na půli cesty vlakem mezi domovem a naší osadou na Sázavě snad neexistovalo (pro ty mladší podotýkám, že tenkrát byli z principu např. Plzeňáci posíláni do Komárna, a Košičáci třeba do Domažlic, kvůli „zocelení“ armády). Dost mi píchla muzika, neb právě zde měl za úkol tehdy známý hudební skladatel Alois P. vykouzlit z bažantů - muzikantů - reprezentační vojenskou kapelu. Na Lojzu vzpomínám rád, zařídil nám maximální zašivárnu. Žel, také už nějaký pátek diriguje chór nadpozemský.

„Malej“ Zděnda neměl s vypadnutím na dovolenou žádný problém, takže den D, večer košický rychlík, ráno z Margecan půlka vagonů do Prešova. Před otiskem „pečiatky“ na vojenské správě sešpendlit do sekry pohlavního tudora, což civilně znamená dočasné uvedení americky zformované vojenské čapky do směšné předeapsané tvaru, a pak hurá do kasáren, hledat Járu Křížka, kamaráda – trampa, který tu sloužil. „Súduh Krížik tuná nený, je v Poprade na letisku“ vykotal tamější děvčák, nechápaje, proč dva vojclové jedou z Prahy jen tak, navštívit

třetího do Prešova. K večeru jsme našli na popradském letišti pár vojenských stanů a najednou slyšíme „Týý vééé, já se pose... vy blbouni, kdo vás sem prsk’?“ Naprosto dezorientovaný Jarouš byl úplně paf, páč o naší akci neměl ani šajnu. Jeho velitel, četař-absolvent (z Plzně), měl naštěstí pro podobná překvapení pochopa, čímž s námi Jardu (i sebe) pustil urazit nějaký teplý žejdlík (studené pivo snad tam tehdy široko-daleko – s výjimkou Budvaru v pivnici „U raka“ v Banské Bystrici - téměř neexistovalo). Četař se krapítko zpráskal, uložil nás na noc do skladu polní kuchyně a slíbil pustit zítra Jardu na celodenní vycházku. Všechna čest, dodržel slovo a ráno jsme vyrazili „hore“. No, na Gerlach to sice nebylo, ale malý vandřík s Tatrami nad hlavou přišel velmi vhod. Večer rozlučka s Jardou, v noci jim měli „písknout“ přesun kamsi k Levoči. Šéf absolvent nám sjednal nocleh u jakýchsi geodetických elévů z Bratislavy, kteří – jako diplomku – mapovali airport. Byli to fajn kluci a když pro ně druhý den přijel jakýsi hybrid autobusu a nákladáku, nabídli nám, jestli s nimi nechceme jet do Ružomberka. Proč ne? Cesta z Ružomberka historickou úzkokolejkou nádherným údolím nahoru, směrem do hor končila stanicí Korytnice-Kúpele. Nocleh v jakési „roztrhané chalupě“ nacpané senem a ráno jsme dali pěší na Donovaly.

Po nějakém kilometru ostrého kroku do kopce pronesl Zděnda přání v jazyce příslušném místu: „Teraz by sa zišiel volaaký vozeň, či čo.“ Kouzelného dědečka jsem nikde nezahledl a přesto - v ten okamžik nás objelo a před námi zastavilo auto. Bylo terenní, zelené a ti tři hoši, co vyklusali byli také zelení a měli na rukávech červené pásky s nápisem Hlídká. Kolty jim visely proklatě nízko, byli komisi jako každá lítačka a na dovolenky (když jinak nic nenašli) nám jejich velitel velmi racionálně napsal: „Bol zistený mimo vypísané cielové miesto, odoslaný k domovskej posádke“, čímž nám vlastně – de facto zlegalizoval cestování po celém Slovensku. Stopli jsme tedy další – tentokrát nezelené auto a zakotvili na nádherných Donovalech, kde jsme tři dny lezli po fantastických kopcích. Vrátili jsme se pak zpět do Ružomberka a nabrali (opět na erární bumážku) kurz směrem pražským.

A závěr? Díky vojně jsem vlastně přišel o dva kamarády. Jarďa se v Prešově zamiloval a na rozdíl od závěru „Tankového praporu“ se s dotyčnou oženil, čímž tam natrvalo zakotvil a navíc tam z Prahy nalákal na nový byt i Malého Zděnda, který neměl po vojně kde bydlet. Takže odpověď na otazník v názvu zapomínky?

Takto se někdy vzdalují kamarádi !

Ahoj

Paďour Zdeněk

Listopadová Texaská slezina na Fort Adamsonu

Jak to tak bývá, člověk miní, aerolinky mění. Měla jsem v plánu letět před bluegrassovou konferencí v Nashville do Vancouveru, navštívit staré kamarády, ale zdražili mi letenku o 700 Fr, zrovna ten den, co jsem ji šla kupovat. Na internetu jsem sehnala lacinou přes Nashville do Dallasu a tentokrát už nezaváhala.

Rozhodla jsem se tedy, udělat inspekci na potlachovém fleku na příští rok. Jeli jsme tam s Farářem a Fifou v pátek, týden před slezinou, aneb na fleku zůstávali do sleziny Kotelníci Uma s Honzou, Vlád'a Montana a psi kamarád Pohoda. Rychle jsem opět změnila plány jet do San Antonia a nechala Faráře s Fifou odjet zpět do Dallasu beze mne. Přece nevyměním týden v divočině za náhák města. Bylo nádherné počasí, poprvé v životě jsem zažila vedro v listopadu.

Na fleku je pořád práce jak na kostele, vedle kluků s jejich americkým kamarádem Georgem by mravenci i včeličky vypadali jako velcí lenoši. Udělali už neuvěřitelný kus práce. Připravili místo pro 1000 lidí v divočině není jen tak. Nevím, jak by to vše zvládli bez Georgovy mašinerie. A to mi George povídal, že to co pracně vymítli loni při té místní bujně vegetaci, už zase pomalu zarůstá. No byl to super týden, každý den přijížděli noví a noví kamarádi, skoro

každý přiložil ruku k dílu, nejpilnější byli Kotelníci a Vlád'a Montana, který si v pracovním zápalu zarazil sekeru do nohy, neb se mu podařilo rozseknout špalek, na kterém sekal dřevo.

V pátek tam už byli skoro všichni, sjelo se 103 kamarádů ze všech končin. US, Alaska, Alabama, Arizona, Colorado, Florida, Illinois, Iowa, Montana, Nevada, New Jersey, Ohio, Oklahoma, Oregon a Texas. Z Kanady kamarádi z Britské Kolumbie, Ontaria, a Manitoby a moje maličkost z Evropy. Jako poslední v sobotu dorazil Petec.

V Texasu nepršelo 5 měsíců, ale na sobotu déšť hlášený byl. Naštěstí pro nás to byla jen přeháňka a do večera zase bylo krásně a teplo. Oheň byl zapálen v 7 hodin. Zapalovali ho tradičně ze všech světových stran, Elza s Aljašky, Skrček z Montany, moje maličkost z Evropy a Lžice z Ontaria. Vlajku vztyčoval Brumla z Manitoby.

Byl to největší táborak, který jsem kdy viděla, plameny šlehalo nejmiň 10 metrů a kruh kolem ohně se rychle zvětšoval, jak všichni prchali před žářem. Vypadalo to, že nás na tom obrovském placu je jenom hrstka. Za rok to jistě bude jiné.

Byly rozdány ceny za pomoc, které získali George, Tonda a Růža z Tondarosa raně a Kotelníci Uma a Honza.

Ceny pro kamarády z největší dálky dostal Tarzan z Vancouveru a Lilka ze Švýcarska.

Soutěže nebyly, ale muzika výborná. Mikrofony s ozvučením, které nachystal Honza jako generálku před celosvětákem, fungovaly perfektně. Střídala se starší generace s nadějným mládím, bohužel si nepamatuju všechna jména. Bylo toho na mne moc. Ale Dáša, Břeťova dcera je velký

talent. Ze starých pardů se o zábavu starali nejvíc Hanzin, Charlie, Joe, Fifa, Pupál, Rost'a, Petko. Nejvíc se mi líbila dvojgenerační parta z Illinois. Ti by mohli od minuty vystupovat jako profíci. Nejlepší jsem si zazpívala s Hanzem.

A nejvíc mě dojmulo, když mi Hanzin a Joe zpívali dvojhlasně píseň Lilian to tělo tvé.....

Po půlnoci naše řady prořídly, jako poslední Mohykáni jsme zůstali u ohně do 5-ti do rána Honza Kotelník, Joe a moje maličkost. To už z toho obrovského táboráku zůstala jen hromádka popela.

Ráno zase tradičně nádherně teplé Texaské počasí.

Dopoledne se konal překážkový závod invalidní tramské elity. Startovali jako koně za zavřenou bránou a za bohatého povzbuzování davu se vybičovali k nečekaným výkonům.

Závod vyhrál Pata z Kitcheneru. Cenu útěchy dostal Pepa z Winipegu. Putovní prase si tentokrát odvezl Lžice do Ontaria. Kandidátů bylo sice hodně, ale neb cena byla v Coloradu už třikrát, tentokrát změnila stát. Nejen Coloradští jsou ochlastové.

Pak byla na řadě společná fotka a pomalu začalo loučení a kamarádi jeden po druhém mizeli z fleku. To byla ta smutnější část. Farář a já jsme odjízďeli večer, protože musel ráno do práce a manželka mu nechala auto, které ráno potřebovala. Zůstala tam ještě spousta kamarádů, které na pondělní odpoledne pozvali na Tondarusu Ranch Tonda s Růžou. Ti podle mne měli ještě dostat cenu za neoriginálnější parkování. Přivezli ve čtvrtek dřevo a povídali si s přáteli, zatím co auto s těžkým vlekem se osamostatnilo a sjelo do rybníka. Viz fotky jak se v Texasu parkuje.

No zážitků bylo tolik, že mi z toho jde hlava kolem.

V úterý ráno ve 3 mě Farář odvezl na letiště a cestou do Atlanty mi kapaly slzičky.

Chtěla bych poděkovat za pozvání kamarádům Fífovi a Farářovi, kterého jsem neviděla 18 let. Zavzpomínali jsme si na první potlach Fort Adamson na Židárně v roce 1961 a já měla možnost vidět po 30-40 i více letech spoustu kamarádů z mládí. Chvillemi mi připadalo, že jsme furt stejná banda pubertáků, jediný rozdíl je v tom, že už nám je šedesát. Srandy kopec ale zůstal.

Uvítalo mne mrazivé Švýcarsko, kde teď máme spoustu sněhu a já s nostalgií vzpomínám na slunný Texas a už se těším na příští rok, jestli zdravotně dovlí.

Slíbila jsem svým klukům fotky pásovice armadilla, ale ač jsem každou noc chodila na lov s foťákem, žádný se mi neobjevil. Takže to musím příští rok napravit.

Texas adios !

Ahoj Lilka

Pozor si dej na Mini-DVD video kameru

Tramping byl vždy spojen s fotografováním a nyní to vypadá, že video-filmování se stane nerozdílnou součástí vandrů. Pokud nevlastníš video kameru, tak je pro tebe toto varování. Poslední výplod techniky: kamera na mini-DVD disky je naprosto nevhodná pro naše účely trampského videa. Video z mini-DVD kamery se nedá totiž editovat a i když najdeš nějaký system, tak to bude s podstatným poklesem kvality. DVD kamera používá MPEG-2 kompresní kodek, který je vhodný na přehrávání, ale nedá se přetvořit na materiál, který lze editovat. Kamery co používají Mini-DV pásku, zaznamenají jednu hodinu videa na pásku, která má 10 GigaBytů. Mini-DVD disk má něco přes 1 GB a zaznamená 30 minut videa. Zkráceně se to dá vysvětlit takto. Mini-DVD je to samé DVD, jako koupíš v obchodech s nějakým filmem. Tyto komerční filmy nemůžeš editovat, podložit muzikou, přidat titulky, některé scény zkrátit a jiné přidat nebo vynechat. Jediná výhoda Mini-DVD je to, že to rovnou z kamery zasuneš do DVD přehrávače a i když to je miniaturní disk jen na půl hodiny, tak to bude hrát. Na Internetu najdeš mnoho bezradných lidí, kteří si Mini-DVD kameru koupili a teď marně hledají, jak by mohli materiál zpracovat a editovat. Nikdo jim to totiž neřekl, že to nejde a varování na kameře nebylo. Jako se starou kamerou osmičkou na celuloidový film, musíš filmovat tak, aby žádné editování nebylo třeba. Je to podstatný krok nazpět a všechny digitální zázraky, co nám umožňuje počítač od přechodů mezi scénami po titulky, vkládání fotografií, zvukové efekty, hudba a komentář v pozadí, korekce kontrastu nebo barvy, jsou nepoužitelné. Závěr je takový: Nekupuj Mini-DVD kameru a když ano,

tak někde, kde to lze vrátit a dostat peníze nazpět (Costco). To pro ten případ, že mi nevěříš a chceš si vše zkusit a objevit sám.

Podrobnější informace najdeš i na Internetu:

<http://www.puremotion.com/forum/viewtopic.php?t=2740>

Aleš

Celosvětový Potlach 2006

Máme několik příznivých novinek co se děje kolem 7. celosvětáku.

Devátá podzimní slezina se konala už na místě, kde se bude potlach konat. Potlachoviště je už z 90% připraveno, až na několik detailů. Je ještě potřeba postavit podium a až kamarádi Santana a Tonda dodělají totemy, tak je zasadit a udělat přístřešek nad podium pro případ deštivého počasí. Letos jsme zkoušeli ozvučení, které nám udělal Honza "Kotelník" a znělo to výborně, takže o jednu starost méně.

Fífa a Jarka byli v létě v Česku a dovezli všechny upomínkové vlaječky a odznaky, takže vše už máme u nás v Texasu. Kamarád Kytka nám poslal z Kanady zvadla, které nechala natisknout Carevna a Fifa na ně udělal obálky. Zvadla budeme rozesílat koncem března 2006.

Jinak se množí ceny do soutěží. 10 cen od kamaráda Ježka, camrátko od Paddyho, opasky od Dawsona, velká placka kterou darovala Hanka Hosnedlová. To vše přivezl Fifa z Česka. Kamarád Kudrna z Calgary poslal 5 krásně vypalovaných plaket od jejich osadníka Toma. Všem kamarádům velký děkovanec a UMÍÍÍÍ.

Ještě letos v prosinci chceme začít dočišťovat 7 kempovišť, připravovat palivové dřevo ke každému kempovišti a udělat ohniště. Během jarních měsíců budeme pokračovat v čištění potlachoviště a stavění podia.

Při naší 9. slezině padnul návrh od kamarádky Dany z Colorada, že "šerifský kruh" by se měl udělat z kamenů, které by přivezli kamarádi ze států a zemí kde žijou a na které by se napsalo jméno státu či města nebo provincie, odkud kámen bude přivezen. Velikost by měla být asi jako malý meloun. Většina z nás, co jsme na slezine byli, si myslíme, že to je velice dobrý nápad. Bylo by to nejen účelné, ale i symbolické.

Santana začal pracovat na totemu a to hned po skončení sleziny a zůstává již třetí týden na ranči a maká jak barevnej, jde mu to velice dobře a ze 70% procent je totem hotový a už teď vypadá světově. Tonda ze San Antonia si kládu odvezl domů, kde na ní začne pracovat v nejbližších dnech. Kluci velký děkovanec, že jste se pustili do takové práce a patří vám za všechny kamarády mohutné UMÍÍÍÍ.

Naše finanční situace je dobrá i když jsme nyní měli vydání \$1100 za nákup materiálu, nářadí, barev a vše, co souvisí s vyřezáváním totemů. Výdaje byly skoro \$900 a \$ 200 jsme zaplatili Georgovi za dodělávky na potlachovišti a nařezání lavic.

Zatím ahoj ještě jednou všem velký děkovanec a s heslem "Trampci sobě" Farář a Fifa.

Trampské video disky

1 - *Saperova Padesátka - květen 2002 - VCD*

2 - *Velrybářská Výprava 1999, VCD*

Nejúspěšnější výprava za rybami na Ostrově.

3 - *Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD*

4 - *Potlach na Bush River 2002 SVCD*

5 - *Dlouhému Jirkovi je 50, SVCD, březen 2003*

6 - *Mušlárna 1990-1995, SVCD*

7 - *Vítání Jara na Ostrově 2003, SVCD*

8 - *Potlach na Squamish River 2003, SVCD*

9 - *Yukon River 2003, DVD \$15*

(obsahuje poštovné kamkoli do světa,, in DVD case)

11 - *Vítání Jara na Ostrově 2004, SVCD*

12 - *Májový weekend na Tulameen River 2004, SVCD*

13 - *Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD*

Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K.O. v květnu 1990.,

Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy)

Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem

Zavzpomínejte na mládí.

14 - *Události z videokroniky K.O. DVD obsahuje video č.5+11+12*

15 – DVD Videokronika K.O. Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake

16 – DVD Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB

17 – DVD Vítání Jara na Ostrově 2005, videokronika K.O.

18 - DVD Vzpomínkový táborák na Squamish River v dubnu Vandy s Kamarády Ostrova v červnu 2005, Big Doug kemp

19 – Teslin River 2005, kamkoli do světa za \$15 (In DVD case)

Disk obsahuje také datové soubory, fotografie, všechny zvukové nahrávky z Teslinu a STOPY od č. 48 až po č. 66

Sháníš nějaký dárek pro kamaráda, kamarádku? Trampské video přiblíží naše trampování a prostředí, ve kterém vandrujeme lépe, než sebedelší dopis. Je to trvalá památka na prožitá události.

Pokud u disku není uvedena cena, tak to je příspěvek dobrovolný (donation only) a předpokládá se, že by měl uhradit výdaje spojené s výrobou a posláním. Trampské video má dobrý ohlas ve všech částech zeměkoule, kam jsme to poslali, včetně Čech a Slovenska. Mnoho trampů si už pořídilo digitální kamery a pokud se někdo chcete pustit do výroby vlastních video disků, tak se s radostí podělíme o zkušenosti. Digitální video editing má svoje úskalí a problémy a moc rádi poradíme, když o to někdo budete stát. Software co používáme je SONY Vegas 7, PREMIÈRE 6.5 a ULEAD MOVIE FACTORY 3.

Došel nám video disk DVD od Jirky Houdka, Dědka z Doks. Je na něm 39. výroční oheň T.O. Ztracená Země. Je to moc hezky zpracováno a přibližuje nám to domovinu. Máme představu, jakým směrem se ubírá trampingu v západních Čechách.

Výstava Svět trampingu

V piatok 28. októbra 2005 sa v budove [Slovenského národného múzea](#) na Malej Hore v Martine uskutočnilo otvorenie výstavy Svet trampingu, ktorú v spolupráci s Trampským združením Severka pripravilo Slovenské národné múzeum - [Múzeum kultúry Čechov na Slovensku](#). Na vernisáži sa zúčastnilo viacero osobností slovenského trampingu a príbuzných "lesných hnutí", vrátane Jima z bratislavskej trampskej osady Utah, založenej roku 1938. Otvorila ju Vlajka, trampská hymna, v podaní vrútockej kapely Náhodní pocestní, po nej nasledovali príhovory organizátorov a prípitok spomínaného zástupcu nestorov slovenského trampingu z T.O.Utah. Výstava, ktorá potrvá od 28. októbra 2005 do 31. januára 2006, oboznamuje návštevníkov s drsným i romantickým svetom "lesného národa" - trampov, a to nielen na Slovensku, ale aj v zahraničí. História a súčasnosť trampskeho hnutia mapuje prostredníctvom dobových textov, fotografií a často unikátnych exponátov. Více informací: <http://www.severka.nfo.sk/>

DVD o Lampovi

Připravujeme vzpomínkové DVD o Lampovi. Chtěl bych tímto požádat všechny trampy, kteří s Lampou vandrovali, aby se podívali do svých albumů a trampských relikvií po fotkách a upomínkách s Lampou.. Nějaké materiály máme, ale samozřejmě nám chybí fotografie z jeho vandru ještě v Československu. Mnoho z vás má třeba potlachové ceny, které Lampa vyrobil. Jejich fotografie by byla dobrým příspěvkem. Jestli můžete této záležitosti věnovat trochu času a usilí, udělalo by to radost stovkám kamarádů, co ho znali. Fotografie může být skenovaná nebo ofotografovaná digitální kamerou a kopie poslaná na adresu STOPY (stopa@shaw.ca). Může to být i z jeho „civilního“ života, z práce, divadla a podobně. Znáš-li někoho, kdo by mohl pomoci, prosím Tě obrat' se na něj, ať se s námi spojí. K fotce by bylo

dobré dát krátký popis, kde to bylo, který rok, jaká událost a podobně. Myslím, že si aspoň tohle málo Lampa, za svůj život spojený s trampem, od nás zaslouží. Poznal jsem, že příprava takového projektu spotřebuje šíleně moc času. Jeden po druhém probírám video pásky od roku 1983, kdy jsem si pořídil video kameru a kdy se na našem druhém Vítání Jara na Weeks Lake

objevil první Lampa. Přijeli tehdy s Fonym a právě se v Kanadě zabydlovali, ještě čerství z lágru. Videopásků mám pár stovek hodin a za večer nezvládnou více prohlédnout než jednu nebo dvě hodiny. Každý den to ale nejde a tak mě čeká práce mravenčka na příštích pár měsíců. Báľ jsem se toho, stále to odkládal, ale konečně jsem to odstartoval. Potřebuji ale pomoc, je moc nevykrytých míst v Lampovo životě a jakýkoli materiál je vítaný. Aleš

Dozvuky Teslinu . . . napsali nám . . .

Tak už jsme zpátky ve shonu, co mu říkáme „rat race“. Fyzicky jsme tady, ale naše mysl je stále na té pěkné řece, co jsme spolu s hrstkou dalších nadšenců měli možnost poznat. Byla to pro nás jedna z nejhezčích dovolených. Ohlušení tichem, narušeným občasným voláním orla,

naříkavým hlasem polárních potáplic nebo hukotem vodních proudů. Vzduch byl nasycen vůní smrkové smůly, večer jsme usínali s polární září, probouzeli se do čistých a chladných rán . . . Co více si člověk může přát? Náš život se na pár dní zredukoval ve skutečnou životní esenci přežití v divočině, kde nezvoní telefony, neblíkají televizní obrazovky ani monitory počítačů, kde není žádných obchodů, motorů a jejich zplodin. Naše vnímání okolí se zaostřilo na jednoduché přírodní efekty, naše potrava byla z větší části přírodní, tak jak ji řeka nabídla. Myslím, že naše přátelství se upevnilo v poznání společného vztahu k přírodě a prožití skutečně pěkných chvil plné pohody a krásy.

Jsem moc vděčen, že Karel a Majka Lapáčkovi byli ochotni podstoupit tuto dlouhou cestu, abychom se mohli sejít, vrátit se do mládí, kdy jsme si hráli na trampy, ale tentokrát to bylo doopravdy. Divočina bez lidí a jejich civilizačních zbytků. Řeka, stromy, kopce, losi, štiky, lipani, lososi orlí a orebice, potáplice a přemíra další fauny a flóry. Je pozoruhodné, jak každá malá kvetoucí astříčka, hruštička nebo i odkvetlá Dryadka s chocholem stříbrných semínek vypadá zcela oslnivě, jak ani největší puget růží doma nemůže vyhlížet . . . Lipani a štiky nám byli denním pokrmem, čerstvě ulovené a připravené na ohni. Kolem rostly divoké horské růže, v tomto čase ozdobené baculatými šípky granátové barvy, které na rozdíl od naší růže šípkové, byly plné příjemně navinulé měkké dužiny, na které jsme si pochutnali a též z nich připravovali čaj. Dalším překvapením byl pro nás divoký angrešt, jehož plody jsou sice malé, ale na chuti si nezádají s druhy šlechtěnými. Krásné, zdravé houby, co jsme jim říkali křemeňáci, nám obohatili jídelníček denně, ať už jako dušené na

máse s cibulkou a nebo jako přídatek do rýže. Maso štik a lipanů bylo voňavé a pevné. Připravoval jsem je jako smažené, na rožni, zabalené

v plátku slaniny, jako maďarské „Halaslé“, na houbách a na paprice, uvádím pouze pár kulinářských kresek. Pánev jsme vytřeli chlebem, který jsme si upekli na ohni. Nikdy mi chleba tak nechutnal, jako u ohně po celodenním pádlování. Ruce usmolené od pryskyřice, rozpraskané a pořezané neobvyklou prací, ale srdce a oči plné štěstí, krásy a pohody. . . . Ahoj Váš kamarád ve Virginii

Evžen

Já jsem na světě rád

Kris Kristofferson – Zdeněk Nossberger
(Kiss The World Goodbye) F(G) 004A/ 95

Někdo se věčně rmoutí,
jinej chtěl by jen brát.
Jenže v života pouti
musíš umět i dát!
Ničeho, co jsem v žití udělal, jsem však nelitoval
d'áblu jsem hodně splácel, duši však neupsal

Vánek, co vál nad řekou, chtěl bych dýchat jako dřív
a všem svým láskám bych měl sbohem dát.
Než do hrobu položím hlavu, vzkážu všem stručnou
zprávu,
nebudu lhát. . . . : já jsem na světě rád !

Život svůj žil jsem s chutí,
Bohu se nerouhal
svatej jsem ale nebyl,
hříchy nezapíral
Byl jsem řekou, co - věčně proudí, leč - k moři nedorazí,
nenáviděl jsem křivdu, co člověka podrazí.

Vánek, co vál nad řekou, chtěl bych dýchat jako dřív
a všem svým láskám bych měl sbohem dát.
Než do hrobu položím hlavu, vzkážu všem stručnou
zprávu,
nebudu lhát. . . . : já jsem na světě rád !

České přebásnění této Krisovo písně nám věnoval Zdeněk. Původní a originální verzi si můžete stáhnout z webu Stopy ve formátu MP3. Doufám, že si písnička najde cestu k našim táborákům po celém světě. K této melodii jsem se pokoušel složit slova od roku 1978, kdy jsem ji poprvé slyšel. Byli jsme v Kanadě druhý rok, děti 6 a 8 let a v Campbell River jsem dostal práci jako televizní opravář. Byl jsem tam sám ve velké dílně a spravovat se muselo všechno, od CB radia po gramofony. Na zkoušení měli Kristoffersonovu desku s touto písničkou a melodie mi tak utkvěla v hlavě, že jsem se pokoušel vytvořit nová česká slova, ale celou tu dobu bezúspěšně. Zkrátka nejsem žádný textař. Zdeňkovi to vzalo pár týdnů od té doby, co jsem ho o to požádal. Podařilo se mu dokonce zachovat i ten samý smysl a myšlenku, co písnička v originále vyjadřuje. To je u textařů dost vzácné. Nakonec to můžete posoudit sami. Písnička byla prvně hrána na Teslinu a je na DVD Teslin River 2005.
Aleš

INTERNET

STOPA je také na WEBU a můžeš si ji stáhnout a natisknout i v barvě na této adrese:

<http://members.shaw.ca/stopa>

Stopa

Další linky na tramské stránky:

<http://domov-trampu.home.comcast.net>

Baron - Colorado

<http://www.volny.cz/pucejir/>

Praha

<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~mj/songs>

písničky

(Lexovo kreslený vtíp je přetisknut z bratislavského časopisu Trampský Spravodaj)